

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/335/2015
Identifikačné číslo spisu: 8413202541
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8413202541.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne O., bývajúcej v N., zastúpenej Mgr. Martinom Berecom, advokátom v Trenčíne, DOMUS PETRA, Pod Sokolice 1/B, proti žalovanému A., bývajúcemu v O., zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Janči, s.r.o., so sídlom v Ružomberku, Dončova 1451/21, o zaplatenie 22.500 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2 C 142/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 1. októbra 2014 sp. zn. 3 Co 81/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi trovy dovolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 474,13 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne do 3 dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Kežmarok rozsudkom z 30. januára 2014, č.k. 2 C 142/2013-93 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi 22 500 Eur s 8,75 % úrokmi z omeškania ročne od 22.9.2011 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania vo výške 8 370,40 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa žalobou podanou na súde 22.3.2013 sa domáhala vo vzťahu k žalovanému vrátenia poskytnutej pôžičky 22.500,- Eur s príslušenstvom. Žalobkyňa počas celého konania tvrdila, že medzi ňou a žalovaným bola uzatvorená ústna zmluva o pôžičke, premetom ktorej bolo zo strany žalobkyne poskytnúť žalovanému 22.500,- Eur na jeho podnikateľskú činnosť s dobou splatnosti pôžičky do 21.09.2011. Po uzavretí zmluvy o pôžičke žalobkyňa 21.09.2010 prevodným príkazom previedla zo svojho účtu vedeného v Z. na účet žalovaného 22.500,- Eur a v časti prevodného príkazu uviedla doplňujúce údaje s tým, že identifikovala účel poskytnutia peňažných prostriedkov ako pôžička od O.j. Obrana žalovaného v konaní spočívala v tom, že žalovaný žalobkyňu nepozná, že žalobkyňou poskytnuté peňažné prostriedky na jeho účte boli len platobným miestom a suma 22.500,- Eur bola určená ako pôžička pre jeho brata O.. V konaní vypočutý svedok O. potvrdil, že žalobkyňa i žalovaný sa osobne poznali, svedok žalobkyňi pomáhal s predajom jej bytu, vedel, že za predaj bytu žalobkyňa získala finančné prostriedky, a preto ju oslovil s návrhom požičať peniaze jeho známemu - O..

Svedok tiež potvrdil, že žalobkyňa s týmto návrhom nesúhlasila, lebo zistila, že O. je nemajetný, nezamestnaný. Následne súhlasila s návrhom svedka poskytnúť pôžičku pre brata O. - žalovaného, ktorého žalobkyňa osobne poznala ako klienta zo Z., kde žalobkyňa pracovala. Keď žalovaný po splatnosti pôžičky peniaze nevrátil, žalobkyňa požiadala o pomoc O., ktorý žalovaného navštívil a žiadal ho vrátenie poskytnutej pôžičky žalobkyňi. Ďalej súd skonštatoval, že vec podozrenia z prečinu podvodu, ktorej oznamovateľkou bola žalobkyňa bola v trestnom konaní odmietnutá, ale v rámci trestného konania bolo konštatované, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičke. Súd uzavrel, že ak žalovaný, ktorému na jeho účet bola prevedená dňa 21.09.2010 suma 22.500,- Eur, nemal záujem o poskytnutie pôžičky od žalobkyňi, mal jej tieto finančné prostriedky vrátiť. Ak takto poskytnuté peňažné prostriedky žalovaný následne odovzdal svojmu bratovi O., táto vec je v predmetnom konaní právne irelevantná. Výsluch svedka O. v konaní potvrdzuje, že žalobkyňa poskytla peňažné prostriedky výlučne žalovanému a nie jeho bratovi O.. Skutočnosť, že žalovaný poskytnutú pôžičku po vybratí z účtu odovzdal svojmu bratovi nie je podstatnou skutočnosťou, lebo žalobkyňa zasielala peňažné prostriedky výlučne žalovanému na jeho účet s uvedením, že ide o pôžičku od nej. Tvrdenia žalobkyne, že nikdy by peňažné prostriedky nepožičala bratovi žalovaného, ktorého vôbec nepoznala, preverila si, že je nemajetný, potvrdil aj svedok O., ktorý zároveň potvrdil aj ďalšie tvrdenia žalobkyne, že poskytnuté peňažné prostriedky 22.500,- Eur žalovanému predstavovali už druhú pôžičku, nakoľko predtým žalobkyňa poskytla žalovanému začiatkom roka 2010 prvú pôžičku vo výške 24.000,- Eur s dobou vrátenia jeden rok, pričom žalovaný jej poskytnuté peňažné prostriedky vrátil predčasne. Preto žalobkyňa nemala dôvod pochybovať o tom, že žalovaný jej aj druhýkrát poskytnuté peňažné prostriedky nevráti. Súd skonštatoval, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno a relevantne ani výpoveďou navrhnutého svedka O. nebolo preukázané, aby O. žalobkyňa poskytla pôžičku. Tiež nebolo preukázané, aby O. prostredníctvom O. splácal žalobkyňi poskytnutú pôžičku po 450,- Eur (7 - 8 splátok). Súd neuveril tvrdeniam svedka O. odôvodňujúc, že je nelogické, aby peňažné prostriedky odovzdával O. prostredníctvom O. žalobkyňi. Svedok O. v súvislosti s uhradením 7 - 8 splátok po 450,- Eur sa vyjadril, že nemá žiaden doklad o tom, aby splátky odovzdával O.. Preto je nepravdepodobné, aby O. pri jeho nepriaznivej majetkovej situácii bol schopný mesačne uhrádzať splátky po 450,- Eur. Je tiež ťažko predstaviteľné, aby takto vysokú sumu 22.500,- Eur žalobkyňa poskytla ako pôžičku úplne neznámej osobe - O. bez akéhokoľvek predchádzajúceho kontaktu s ňou a bez akýchkoľvek záruk na vrátenie pôžičky. Právne vec súd posúdil podľa ust. § 657, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 1. októbra 2014 sp. zn. 3 Co 81/2014 na odvolanie žalovaného rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi 22 500 Eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 22.9.2011 do zaplatenia potvrdil. Rozsudok vo výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že rozsudok okresného súdu v potvrdzujúcej časti považoval za vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a v podrobnostiach odkázal na skutkové a právne závery uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. V odôvodnení ďalej odvolací súd uviedol, že dôvodom vyhovenia žaloby bol záver súdu prvého stupňa o unesení dôkazného bremena žalobkyňou a o neunesení dôkazného bremena žalovaným. Poukázal, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho, ktorého účastníka treba rešpektovať, tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej povinnosti. Preto od žalobkyne nemožno požadovať, aby v konaní preukázala doklad o uzatvorení písomnej zmluvy o pôžičke, keďže žalobkyňa od začiatku tvrdila, že medzi ňou a žalovaným došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke.

V prejednávanej veci mala žalobkyňa bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzavrela zmluvu o peňažnej pôžičke, že túto pôžičku aj reálne poskytla a že žalovaný jej poskytnú pôžičku nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia mala žalobkyňa dôkaznú povinnosť preukázať uzatvorenie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej skutočné poskytnutie. Tieto skutočnosti žalobkyňa v konaní preukázala. Odvolací súd ďalej poukázal (tak ako aj súd prvého stupňa) na okolnosti uzavretia zmluvy o pôžičke, reagoval na

odvolacie námietky žalovaného v tom smere, že výpoveď svedka O. ohľadne platobného miesta taktiež považoval za nedôveryhodnú s poukazom na výpovede žalobkyne a svedka O.. Neexistuje žiaden relevantný dôkaz, pre ktorý by bolo potrebné skúmať existenciu právneho vzťahu medzi žalobkyňou a svedkom O.. K odvolacej námietke žalovaného, že nepreskúmateľnosť rozsudku má byť založená hlavne na skutočnosti, že „súd nereagoval a nijako sa nevysporiadal s listinným dôkazom vyhotoveným žalobkyňou, t. j. podpísanou zmluvou o pôžičke z 10.05.2012“, k tomu odvolací súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia súdom, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odhliadnuc od vyššie uvedeného odvolací súd bol toho názoru, že žalovaným predložený dôkaz návrh „zmluvy o pôžičke zo dňa 10.05.2012“, ktorý smeruje k osobe O. ako dlžníka je pre predmetné konanie irelevantný. Žalobkyňa v súvislosti s predmetnou listinou, ktorá podľa žalovaného má zakladať nepreskúmateľnosť rozsudku, jednoznačne preukázala, že po splatnosti poskytnutej pôžičky po tom, čo jej žalovaný odmietol vrátiť peňažné prostriedky odôvodňujúc, že peňažné prostriedky odovzdal svojmu bratovi O., žalobkyňa na adresu žalovaného zaslala návrhy dvoch zmlúv o pôžičke, a to vo vzťahu k žalovanému a k jeho bratovi, pričom ani jeden návrh zmluvy o pôžičke, tak žalovaný ani jeho brat, nepodpísal. Preto žalovaným predloženú listinu „návrh zmluvy o pôžičke“ je potrebné vyhodnotiť ako irelevantnú pre predmetné konanie. Navyiac tak výpoveď žalobkyne, ako aj samotného svedka O. potvrdzuje, že žalobkyňa sa s bratom žalovaného vzájomne vôbec nepoznali, nikdy spolu nekomunikovali, a preto je ťažko predstaviteľné, že by tak vysokú sumu ako je 22.500,- Eur žalobkyňa požičala úplne neznámej osobe bez akéhokoľvek predchádzajúceho kontaktu s ňou a bez akýchkoľvek záruk na vrátenie pôžičky. V konaní bolo tiež nepochybne preukázané, že splatnosť poskytnutej pôžičky nastala dňom 21. septembra 2011 a žalovaný sa preto do omeškania dostal nasledujúcim dňom, t. j. 22. septembra 2011. Výrok o náhrade trov konania odvolací súd zrušil, pretože súd prvého stupňa sa nevyporiadal s možnou aplikáciou výnimočného ustanovenia § 150 O.s.p. a prípadne s námietkami žalovaného o účelnosti, resp. neúčelnosti žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu cestovných nákladov.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého odvodil od ust. § 237 písm. f/ O.s.p., taktiež poukazoval na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľné, pretože súd nevysvetlil, ako dospel k záveru o existencii dohody o pôžičke medzi účastníkmi konania a nevysporiadal sa s argumentáciou žalovaného namietajúcou ustanovenie tejto zmluvy, nevysporiadal sa s listinným dôkazom vyhotoveným žalobkyňou a ňou podpísaným z 10. februára 2012, v ktorej označila za svojho dlžníka O.. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia sa premietla aj do zistenia, že hoci argumentácia žalovaného sa opierala o judikatúru súdov, (že zaslanie peňazí na určitý účel dokazuje len údaj o platobnom mieste) súd sa s ním nevysporiadal. Dovolateľ ďalej namietal nesprávne vyhotovenie dôkazov, súd nekriticky prihliadol iba na tvrdenia žalobkyne. V dovolaní dovolateľ ďalej opisuje skutkový stav veci a hodnotí vykonané dôkazy. Dovolateľ žiadal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k dovolaniu poukázala na to, že dovolanie je neprípustné, navrhla ho odmietnuť a zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, pretože dovolanie bolo podané pred týmto dátumom)] po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdey viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaný v dovolaní výslovne namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá mala spočívať v tom, že okresný súd sa nevyporiadal s dôkazmi, nezistil správne skutkový stav veci a jeho rozhodnutie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany

súdov nižšieho stupňa, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Dovolateľ svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezaložil na tvrdení, že súdy mu odňali, či upreli niektoré z jeho procesných oprávnení priznaných mu občianskym súdnym poriadkom, ale namietať vady súvisiace s dokazovaním, hodnotením dôkazov, ktoré podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie sú považované za odňatie možnosti konať pred súdom.

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999). Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), ktorá však zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Tzv. iná procesná vada (v § 237 O.s.p. neuvedená) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad tejto prejednávanej veci.

Pokiaľ žalovaný namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

K námietke nepreskúmateľnosti (t.j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorou žalovaný odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ako už bolo vyššie uvedené je relevantným dovolacím dôvodom avšak prípustnosť dovolania nezakladá.

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého

rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a obsahuje vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednávanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (uvádza skutkový stav, ktorý považovali sudy za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení). Odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom doplnil aj ďalšie úvahy a dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil.

Námietka dovolateľa vo vzťahu k nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa nebola dôvodná. Dovolací súd zdôrazňuje, že za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že žalovaný v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytykána skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázaná bola ním tvrdená procesná vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa si uplatnila trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu žalovaného) podľa § 13a ods. 1 písm. c/, vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 474,13 Eur spolu s DPH. Výpočet trov právneho zastúpenia vychádza zo základu uplatneného nároku 22 500 Eur, kde za jeden úkon právnej

služby je tarifná odmena 386,74 Eur (§ 10 ods. 1). S režijným paušálom (§ 16 ods. 3) pre rok 2015 8,39 Eur a 20% DPH (§ 18 ods. 3) trovy právneho zastúpenia činia 474,13 Eur. Dovolací súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni trovy dovolacieho konania vo výške 474,13 Eur na účet jej právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.